

som den frte Willie altid maa underkaste sig, naar den seer, at et Formaal ikke kan opnaaes uden ad en Wei, hvorpaa der ogsaa ligger Noget, der ikke behager den. Denne Nødvendighed er ogsaa blevet omtalt som en europæisk Nødvendighed; jeg kan ikke have noget imod dette Udtryk i og for sig selv, det har vistnok sin Berettigelse, men saaledes, som det er blevet opfattet, har det Noget, som man maa søge at fjerne. Man har ideltig nævnt i Modsetning af den europæiske Nødvendighed den danske Nødvendighed, og en saadan Modsetning eksisterer her ikke (Hør!). Jeg troer tværtimod, at det, hvorom der er Spørgsmaal, er egentlig en dansk Nødvendighed, skjøndt man kan paa en vis Maade ogsaa kun betragte denne som en europæisk Nødvendighed. Det var den danske Stat, som, til Sikkerhed for sin Fremtid, behøvede en Forandring i Arvesølgen, som splittede de forskjellige Dele af Monarchiet fra hinanden, og det er derfor paa Kongens Indbydelse, at velvillige Magter, eller Magter, som efterhaanden bleve velvillige mod Danmark, have forenet sig om en saadan Tingenes Ordning, hvorved at Riget kunde vedligeholdes for Fremtiden. Nu er det jo vistnok, at vi kunne ikke tage den Deel af Ordningen, som vi synes om, og forkaste det Øvrige, og forsaavidt ere vi indenfor Nødvendighedens Grændser og indenfor de Betingelser, som blive haandhævede af Europa, men selve Sagen er oprindeligiis aldeles dansk. Det er i Danmarks Interesse, at den Arvelov skal vedtages, som fra Regjeringens Side er bragt i Forslag. Der ligger ikke nogen positiv Forpligtelse paa Kongen imod Udlandet til at føre den igjennem, men der er tillsagt Staten visse Goder, naar Kongen fører den omhandlende Arvelov igjennem. Det er altsaa en dansk Sag, som behøver Understøttelse af Europa, men ikke Noget, som af Europa er paanoedt os. Den nærmeste Grundvold for det kongelige Budskab er naturligiis Londoner-Tractaten. Jeg finder, at der ikke er udtalt Andet i det kongelige Budskab, end hvad der er en nødvendig Følge af denne Tractat. Det er jo der udtrykkeligt udtalt, at det, der ikke alene er det europæiske Formaal, men fremfor Alt det danske, at vedligeholde den danske Stats

Integritet, kun kan opnaaes ved en Arveordning, der udelukker den qvindelige Succession. Denne Arveordning er kun bleven nødtvungen bestemt for en vis Tid, og med Hensyn til Fremtiden er der forbeholdt en nærmere Ordning i det samme Princip, men det er blevet udtalt, at det er et permanent, et vedvarende Princip. Der er vel en meget æret Folkethingsmand, som har udtalt, at det vel er Noget, som man vil søge i sin Tid at opnaae paa anden Maade, men det er ikke Noget, som er en absolut Betingelse for, at den Deel af den nye Arvesølge-Ordning, som Alle synes at være villige til at modtage, kan gaae igjennem. Men jeg seer ikke Andet, end at det er udtalt som et permanent Princip, og jeg skjønner heller ikke, at det efter Forholdenes Natur var tænkeligt, at det kunde opnaaes, som jo har vakt almindelig Tilfredshed, at Thronen vil, naar den nærværende Mandstamme uddør, gaae over til Hans Høihed Prinds Christian af Glücksborg og dennes mandlige Afkom med Prindsesse Louise, at det paa nogen Maade vilde have været opnaaet, uden at vedtage Bestemmelser, som gjøre, at den agnatiske Arvesølge ogsaa for Fremtiden skal finde Sted; thi hvorledes kunde man navnlig tænke sig, at Keiseren af Rusland, som har havt saa væsentlig Deel i denne Ordning's Tilvebringelse, skulde have indladt sig derpaa, naar det ikke var, for at den Tanke, hvorved han holder fast, kunde blive sat igjennem. Det maa her i Særdeleshed bemærkes, at den, der vilde have været den nærmeste Thronarving efter den reent cognatistiske Succession, naar vi tilstedesætte en Mening, som i den senere Tid er opstaaet, men som ikke synes at finde nogen Gjensklang her i Salen; jeg siger, at den, som vilde have været den nærmeste Thronarving efter Mandstammens Uddøen, var Landgrevinde Charlotte, og efter hendes Død, hendes Søn, som er Keiseren af Ruslands Svigerføn. At Keiseren skulde have villet udelukke ham, blot for at fremme en anden Slægts Succession, er aldeles ikke tænkeligt. Man kan heller ikke paa nogen Maade antage, at Prinds Frederik og hans ældste Søster vilde have udstædt de Renunciationer, som de have udstædt, undtagen for at fremme Noget, som de ansaae for at være et